

Νά βροῦμε τά μονοπάτια ποῦ πᾶν στή λευτεριά

Γράφει ο Δημήτρης Νατσιός (Δάσκαλος - Κιλκίς)

Ἡ Ρωμιοσύνη ἐν' φυλή συνότζιαιρη τοῦ κόσμου
Κανένας δέν εὔρέθηκεν γιά νά τήν ἡξηλείψει,

κανένα, γιατί σσέπει την πού τά ἴψη ὁ Θεός μου.
Ἡ Ρωμοσύνη ἐν' νά χαθεῖ, ὄντας ὁ κόσμος λείπει!
Βασίλης Μιχαηλίδης

Τούτοι οἱ στίχοι πού θά τούς ζήλευε- ἄς μοῦ συγχωρεθεῖ ἡ ὑπερβολή – κι ὁ Σολωμός, εἶναι ἀπό τό ἀριστοῦργημα τοῦ ἐθνικοῦ ποιητῆ τῆς Κύπρου (καί τῆς Ἑλλάδας ὅλης), Βασίλη Μιχαηλίδη (1849-1917), πού ἔχει τίτλο « Ἡ 9η Ἰουλίου 1821 ἐν Λευκωσίᾳ ἢ τό τραοῦδιν τοῦ Κυπριανοῦ». Αὐτά τά ἀθάνατα καί ἀνδρεῖα λόγια βάζει ὁ ποιητής στό στόμα τοῦ ἐθνομάρτυρος ἀρχιεπισκόπου Κύπρου Κυπριανοῦ, νά λέει στούς Τούρκους, λίγο πρίν τόν ἀπαγχονίσουν στήν Λευκωσία. Μαζί του ἀποκεφαλίζονται τρεῖς μητροπολίτες, ὁ Πάφου Χρύσανθος, ὁ Κιτίου Μελέτιος, ὁ Κυρηνείας Λαυρέντιος καί ἑκατοντάδες ἄλλοι κληρικοί, ἡγούμενοι μονῶν, προύχοντες τῆς νήσου, ὡς ἀντίποινα γιά τήν Ἐθνική Ἐπανάσταση τοῦ '21.

(Κατά τά ἄλλα – σύμφωνα μέ τούς γνωστούς διανοούμενους τοῦ συρμοῦ, ἐκκλησιομάχους- ἡ Ἐκκλησία στάθηκε ἀρνητική στόν Ἀγώνα. Ὅσοι ἀσχολοῦνται μέ τήν ἱστορία μας, γνωρίζουν ὅτι ὅλοι οἱ κατακτητές, τούς πρώτους πού κρεμοῦσαν ἦταν οἱ παπάδες. Ἐκεῖνοι γνώριζαν καί γνωρίζουν ὅτι τά λάβαρα τῆς ἀντίστασης καί τῆς ἐπανάστασης τά κρατάει, σέ τούτη τήν πατρίδα, τό τιμημένο ράσο).

Δημήτρης Νατσιός

Πρίν ἀπό 20 περίπου χρόνια, στήν Κύπρο, σέ κάποιο σημεῖο τῆς «νεκρῆς ζώνης» (ἐκεῖ ὅπου διχοτομεῖται τό νησί στά δύο ἐδῶ καί σαράντα χρόνια), πέφτει νεκρός ἀπό σφαῖρες ἀνδρῶν Τούρκων ἓνα 26χρονο παλληκάρι, ὁ Σολωμός Σπύρου Σολωμός.

Σκαρφάλωνε ἄοπλος στόν ἴστό, γιά νά κατεβάσει τό κατοχικό σύμβολο τοῦ ψεύδους καί τοῦ αἵματος: τήν «τουρκοκυπριακή σημαία». Ἐκεῖ τόν βρῆκε τό βόλι... Καί τό ἥρωικό Ἑλληνόπουλο – πού εἶχε ἴδιο καί τό ὄνομα καί τό ἐπίθετο μέ τόν ποιητή πού ἔγραψε τόν «Ὕμνο στήν Ἐλευθερία»! – πέρασε ἐλεύθερα στήν ἀθανασία!

Πῆγαν μετά ἀπό μέρες στόν πατέρα τοῦ ἥρωα, γιά νά τοῦ προσφέρουν οἰκονομική ἐνίσχυση, ἐκ μέρους τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων. Ἀρνιόταν πεισματικά, ὄντας φτωχός μά περήφανος.

Πείστηκε, ὅταν τοῦ εἶπαν πώς δέν ἔπρεπε νά προσβάλλει τούς ἐκπροσώπους τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, γιατί ἤθελαν μόνο νά τιμήσουν τόν ἥρωα γυιό του. Μόλις πῆρε τήν ἐπιταγή, τήν κατέθεσε ἀμέσως στό Ταμεῖο Ἀμυνας τῆς Κύπρου.

Ὅταν τόν ρώτησαν, γιατί τό ἔκανε, ἀπάντησε ὁ λεβεντόγερος: «Τί νόμισαν, ὅτι θά ἔτρωγα ἐγώ ἀπό τό αἷμα τοῦ παιδιοῦ μου; Φαντάζεστε νά πῆγαιναν στόν Πιερῆ Αὐξεντίου μέ μίαν ἐπιταγή καί νά τοῦ

Ήλεγαν: “Αὐτά εἶναι γιά τή θυσία τοῦ γυιοῦ σου”; Θά τούς σκότωνε!».

Τόν Μάρτιο τοῦ 1957, οἱ Ἀγγλοι δολοφόνοι καί κατακτητές, καλοῦν τόν Πιερῆ Αὐξεντίου – τόν πατέρα τοῦ Γρηγόρη Αὐξεντίου, τοῦ θρυλικοῦ ἀητοῦ τοῦ Μαχαιρᾶ – στίς Κεντρικές Φυλακές τῆς Λευκωσίας, γιά νά ἀναγνώρισει τόν νεκρό γυιό του.

(Στίς 3 Μαρτίου μιά ὁλόκληρη ταξιαρχία πεζικοῦ τῶν Ἀγγλων – 5.000 στρατιῶτες- ἐπὶ 10 ὁλόκληρες ὥρες ἔδωσε μάχη μέ τόν 29χρονο ὑπαρχηγό τῆς ΕΟΚΑ Γρηγόρη Αὐξεντίου.

Μπροστά στό ἀλύγιστο θάρρος του, ὅταν οἱ Ἀγγλοι κατάλαβαν ὅτι δέν μποροῦσαν μέ ἄλλο τρόπο νά τόν ἐξαναγκάσουν νά παραδοθεῖ, τόν περιέλουσαν μέ βενζίνη καί τόν ἔκαψαν μέσα στό κρησφύγετό του!!).

Ὁ τραγικός πατέρας ἀντικρίζει ἀγέρωχα τό ἀπανθρακωμένο λείψανο τοῦ μοναχογυιοῦ του, καί ἀπαγγέλει τούς παρακάτω αὐτοσχέδιους στίχους, πού κρύβουν στίς φυλλωσιές τους ὅλες τίς ἥρωικές σελίδες τῆς ἐλληνικῆς ἱστορίας:

**Δέν κλαίω πού σέ ἔχασα πού σ' εἶχα γιά καμάρι
κλαίω πού δέν ἔχω ἄλλο γυιό τή θέση σου νά πάρει!**

Ἐξήντα τρία χρόνια συμπληρώθηκαν φέτος ἀπό τόν ἐπικό ἐκεῖνον ἀγῶνα κατά τῆς Ἀγγλοκρατίας στήν Κύπρο. 1η Ἀπριλίου τοῦ 1955. Δεκάδες ἐκρήξεις συγκλονίζουν τήν Λευκωσία, σημαίνοντας τήν ἔναρξη τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ ἀγῶνα τῆς ΕΟΚΑ (Ἐθνική Ὁργάνωση Κυπρίων Ἀγωνιστῶν).

Στήν προκήρυξη, τήν ὁποία ὑπογράφει ὁ ἀρχηγός τῆς Διγενῆς (ψευδώνυμο τοῦ γενναίου στρατηγοῦ Γεωργίου Γρίβα, Κυπρίου στήν καταγωγή), διαβάζουμε: «Μέ τήν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, μέ πίστιν εἰς τόν τίμιον ἀγῶνα μας, μέ τήν συμπαράστασιν ὁλοκλήρου τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί μέ τήν βοήθειαν τῶν Κυπρίων ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΜΕΝ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΤΙΝΑΞΙΝ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ ΖΥΓΟΥ, μέ σύνθημα ἐκεῖνο, τό ὁποῖον μᾶς κατέλιπαν οἱ πρόγονοί μας ὡς ἱεράν παρακαταθήκην: “Ἡ ΤΑΝ “Ἡ ΕΠΙ ΤΑΣ».

Μιά χούφτα ἀπόλεμα παιδιά, τά περισσότερα ἀπό τά Κατηχητικά Σχολεῖα τῆς Κύπρου, πιάνουν τά λιανοντούφεκα καί γονατίζουν καί ἐξευτελίζουν γιά τέσσερα χρόνια τήν ὑπερφίαλη Βρετανική Αὐτοκρατορία. Σαράντα χιλιάδες στρατό παρέταξαν οἱ Ἀγγλοι, φυλακίσεις, ἐξορίες, τρομοκρατία στό νησί... καί ὅμως ἔτρεμαν καί τήν σκιά τους!

«Νά ποῦμε ὅτι ὁ ἀγῶνας τῆς ΕΟΚΑ εἶναι ὁ ἥρωικότερος ἀγῶνας τῆς ἐλληνικῆς ἱστορίας; Μποροῦμε νά τό ποῦμε. Ὁ ἥρωισμός σ' ὅλες τίς δοξασμένες στιγμές τῆς ἐλληνικῆς ἱστορίας εἶναι ἕνας. Καί στούς ἄλλους λαούς ὁ ἥρωισμός εἶναι ἕνας.

Ὅμως ὁ ἥρωισμός τῶν ἀγωνιστῶν τῆς ΕΟΚΑ ἔχει εἰδοποιό διαφορά, γιατί ἀποτελεῖ τή συνισταμένη ὅλων τῶν ἥρωισμῶν τῆς ἐλληνικῆς ἱστορίας. Ὁ ἀγῶνας τῆς ΕΟΚΑ εἶναι ὁ ἐλληνικώτερος ἀγῶνας τῆς ἐλληνικῆς ἱστορίας.

Σέ κανένα ἄλλο ἀγῶνα δέν ἔγινε ἔμπρακτο βίωμα ὅλη ἡ ἱστορία τῆς Ἑλλάδος. Οἱ ἀγωνιστές κατακυρώνουν τήν ταυτότητά τους, πραγματοποιώντας τήν ἐλληνική ἱστορία. Κάνουν ὅ,τι ἔκαναν οἱ Ἕλληνες. Δέν θέλουν νά παρεκκλίνουν οὔτε κατά ἰῶτα ἔν. Εἶναι Ἕλληνες οἰκουμενικοί.

Ὅλα εἶναι δικά τους: τό «μολών λαβέ», τό «ἦ τάν ἦ ἐπὶ τᾶς», ὁ Παρθενών, ἡ ὁρθόδοξη πίστι τοῦ Χριστοῦ, ἡ Ἁγία Σοφία, ὁ δικέφαλος ἀετός, ἡ ἐλληνική σημαία, ἡ ἐλληνική δάφνη, ὁ ἐθνικός ὕμνος, ὁ ἐλληνικός θάνατος». (Μενέλαος Χριστοδούλου, ΕΟΚΑ – ὁ ἐλληνικός ἀγῶνας ἐκδ. «Αἰγαῖον», Λευκωσία 2011, σελ. 23-24).

Γρηγόρης Αύξεντίου, Κυριάκος Μάτσης, Μιχαήλ Καραολής, Μάρκος Δράκος, Στέλιος Μαυρομάτης, Ανδρέας Ζάκος, Μιχαήλ Κουτσόφτας, Ανδρέας Παναγίδης και άλλοι πολλοί ήρωες, δικοί μας Έλληνες της Κύπρου, πού κοσμοῦν τό Συναξάρι τοῦ Γένους.

Ὁ Μάτσης, τοῦ ὁποῖου προτομή βρίσκεται μπροστά ἀπό τήν Γεωπονική Σχολή τοῦ ΑΠΘ, τῆς ὁποίας ὑπῆρξε φοιτητής, ὅταν ὁ περιβόητος ἐκεῖνος στρατάρχης τῶν Ἀγγλων καί κυβερνήτης τῆς Κύπρου, ὁ Χάρντιγκ, τοῦ πρόσφερε ἕνα ἀμύθητο ποσό γιά νά προδώσει τόν Διγενή, ἀπάντησε:

«Οὐ περί χρημάτων τόν ἀγῶνα ποιούμεθα, ἀλλά περί ἀρετῆς!». Ἔπεσε μαχόμενος στίς 19 Νοεμβρίου 1958, στό κρησφύγετό του, στό Δίκωμο.

Ὁ 22χρονος Ἰάκωβος Πατάτσος, «ὁ ἅγιος τοῦ Κυπριακοῦ Ἀγῶνα», γράφει γράμμα στίς 8-8-1956 στή μάνα του λίγο πρὶν ὀδηγηθεῖ στήν ἀγχόνη ἀπό τούς Ἀγγλους. Ἐπιστολή πού μοσχοβολᾷ φιλοπατρία καί πίστη ἀκράδαντη στόν Χριστό.

Ὅπως οἱ ἥρωες τοῦ '21, ἔτσι καί τῆς ΕΟΚΑ ἀγωνίζονταν «γιά τοῦ Χριστοῦ τήν πίστη τήν ἀγία καί τῆς πατρίδος τήν ἐλευθερία».

«Ἀγαπημένη μου μητέρα,

Χαῖρε! Εὐρίσκομαι μεταξύ ἀγγέλων. Τώρα ἀπολαμβάνω τούς κόπους μου. Τό πνεῦμα μου φτερουγίζει γύρω ἀπό τόν θρόνον τοῦ Κυρίου. Θέλω νά χαίρης ὅπως κι ἐγώ. Ἄν κλαίης θά λυποῦμαι.

Τ' ὄνομά σου θά γραφῇ στήν ἱστορία, γιατί ἐδέχθης νά θυσιασθῇ τό παιδί σου γιά τήν Πατρίδα. Εἶναι καιρός τώρα νά καμαρώσης τό παιδί σου. Εὐρίσκεται ἐκεῖ ψηλά ὅπου ψάλλουν οἱ ἄγγελοι.

Χαῖρε, ἀγαπημένη μου μητέρα. Μή κλαίης, γιά ν' ἀκούσης τήν ἀγγελική φωνή μου, πού ψάλλει Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος Κύριος Σαβαώθ. Ψάλλε καί σύ μαζί μου. Ψάλλε, προσεύχου, δόξαζε τόν Θεόν σ' ὅλην σου τήν ζωήν» (Σπύρου Παπαγεωργίου, Διά χειρός ἡρώων, ἐκδ. Κ. Ἐπιφανίου», Λευκωσία 1968, σελ. 213).

Τόν Ανδρέα Παναγίδα, 23 χρονῶν, πατέρα τριῶν παιδιῶν, τόν κρέμασαν οἱ Ἀγγλοι στίς 21 Σεπτεμβρίου 1956.

Γράφει στό τελευταῖο γράμμα του πρὸς τὰ παιδιά του: «Σᾶς εὐχομαι, ἀγαπημένα μου παιδιά, νά γίνετε καλοί Χριστιανοί καί καλοί Ἕλληνες Κύπριοι. Ἀκολουθήστε πάντα τό δρόμο τῆς ἀρετῆς».

Τήν προηγούμενη τῆς ἐκτέλεσῆς του γράφει: «Τώρα πού ξέρω ὅτι σέ μιά μέρα θ' ἀντικρίσω τήν ἀγχόνη, ἔχω διπλάσιο θάρρος ἀπό πρὶν. Ὁ Χριστός εἶναι πάντα συντροφιά στά κελλιά μας.

Ὁ Χριστός μᾶς γεμίζει τήν καρδιά μέ ἀληθινή χαρά. Παρακαλοῦμε τόν Θεό νά μᾶς σώσει ὅχι τό σῶμα, ἀλλά τήν ψυχή». (Διά χειρός ἡρώων, σελ. 220-221).

Ὅσοι θέλουν νά μάθουν τί εἶναι ἡρωισμός, ἀγάπη ἀληθινή γιά τήν Ἑλλάδα καί πίστη «ἄχρι θανάτου» πρὸς τόν Χριστό, ἄς διαβάσουν τίς ἐπιστολές τῶν 13 ἡρωομαρτύρων πού εἶναι θαμμένοι στήν καρδιά τῆς Κύπρου, στά «Φυλακισμένα Μνήματα».

Ἦταν κατά τήν διάρκεια τοῦ Ἀγῶνα ἕνα μικρό κοιμητήριό στίς Κεντρικές Φυλακές τῆς Λευκωσίας, ὅπου ἔθαβαν τὰ ἀπαγχονισμένα παλληκάρια καί τίς ἡγετικές μορφές τῆς Ἐθνικῆς Ὀργάνωσης Κυπρίων Ἀγωνιστῶν πού σκοτώνονταν σέ μάχες.

Έκεί οι Άγγλοι κατακτητές βασάνιζαν απάνθρωπα, μέ την βοήθεια Τούρκων δημίων, τούς «τρομοκράτες τής ΕΟΚΑ» – όπως ακόμη μέχρι σήμερα τούς αποκαλοῦν, οί άμετανόητοι άποικιοκράτες. Διαβάζω:

«Στό κελλί ό κρατούμενος, πού τόν πηγαиноέφερναν στόν θάλαμο βασανιστηρίων, παρακαλοῦσε τούς συντρόφους του νά τόν σκοτώσουν. “Δέν θά άντέξω άλλο στά βασανιστήρια καί θά προδώσω”, τούς έλεγε.

Έκείνοι τοῦ εἶπαν: “Θά σέ πάρουν ακόμη μία φορά καί τώρα θά εἶναι τά μεγάλα βασανιστήρια. Άν άντέξεις, θά εἶσαι ήρωας, άν λυγίσης, θά εἶσαι προδότης. Οί Έλληνες βασανίζονταν από τούς Γερμανούς καί άντεχαν. Πήγαινε καί θά προσευχόμαστε γιά σένα”.

Όταν έπειτα από ὦρα τόν έφεραν πίσω καί τόν πέταξαν στό κελλί, ξεδοντιασμένο, ξεφυχιασμένο, τσουρουφλισμένο, σήκωσε τό κεφάλι καί τραύλισε: “Εἶμαι ήρωας, εἶμαι ήρωας!”» (ΕΟΚΑ – Ό έλληνικός άγῶνας, σελ. 35).

Έκεί, στά «Φυλακισμένα Μνήματα», εἶναι θαμμένος καί ό Γρηγόρης Αὔξεντίου, ό όποιος ὑπηρέτησε ὡς έφεδρος άξιωματικός τοῦ έλληνικοῦ στρατοῦ καί στό χωριό Άκρίτας τοῦ Κιλκίς γύρω στό 1952.

Προσπάθησε νά μπεῖ στή σχολή Εὐελπίδων, αλλά άπορρίφθηκε λόγω...όρθογραφίας! Δέν γνώριζε τήν καθαρεύουσα γλῶσσα. Ήξερε άλλη γλῶσσα... Δέν φωτίζει μέ τόν λόγο του, αλλά μέ τό κορμί του. Δέν λέει λόγια έμπρηστικά, γίνεται ό ίδιος λαμπάδα.

«Βγές έξω, παραδώσου νά σωθεῖς», τοῦ φώναζαν 5.000 Άγγλοι έξω από τό κρησφύγετό του κοντά στή Μονή Μαχαιρά. «Μολών λαβέ» άποκρινόταν. Τόν έκαψαν καί έγινε όλοκαύτωμα. Καί πήρε ό άντρωμένος τόν δρόμο πρὸς τήν λευτεριά.

**Θά πάρω μιάν άνηφοριά
θά πάρω σκαλοπάτια
νά βρῶ τά μονοπάτια
πού πᾶν στή λευτεριά**

Εἶναι στίχοι τοῦ Εὐαγόρα Παλληκαρίδη, τοῦ 19χρονου μαθητῆ τοῦ Έλληνικοῦ Γυμνασίου τῆς Πάφου, τόν όποιο κρέμασαν οί Άγγλοι στίς 14 Μαρτίου τοῦ 1957.

Στό άκουσμα τοῦ θανάτου, τῆς δολοφονίας τοῦ Εὐαγόρα Παλληκαρίδη, ό σπουδαῖος Δωδεκανήσιος λογοτέχνης Φώτης Βαρέλης, έγραψε ένα έξαίσιο ποίημα, τό όποιο ό ραδιοσταθμός τῆς Λευκωσίας τό μετέδωσε τότε ὡς δημοτικό κυπριακό τραγούδι.

Τό παραθέτω, αλλά πρῶτα νά σημειώσω τήν απάντηση τῆς μάνας του, όταν πήγαν οί Άγγλοι νά τήν δελεάσουν μ' ένα τεράστιο ποσό, γιά νά πιέσει τόν γιό της νά προδώσει. Απάντησε άγέρωχα ή Ρωμιά, Έλληνίδα μάνα:

**«Εγώ δέν έγέννησα παιδί νά τό λαλοῦν προδότη
χαλάλι τῆς πατρίδας μου τό αἷμα τοῦ παιδιοῦ μου».**

Καί τό κλέφτικο στιχούργημα-ποίημα τοῦ Βαρέλη:

**Έψές πουρνό μεσάνυχτα στῆς φυλακῆς τή μάντρα
μές στῆς κρεμάλας τή θελιά σπαρτάραγε ό Βαγόρας.
Σπαρτάρησε, ξεψύχησε, δέν ἔ άκουσε κανέννας.**

Ἡ μάνα του ἦταν μακριά, ὁ κύρης του δεμένος,
οἱ νιοὶ συμμαθητάδες του μαῦρο ὄνειρο δέν εἶδαν,
ἢ νιά πού τόν ὀρμήνευε δέν εἶχε νυχτοπούλι.

Ἐψές πουργνό μεσάνυχτα θάψαν τόν Εὐαγόρα
Σήμερα Σάββατο ταχιά ὅλη ἡ ζωή σάν πρῶτα.
Ἐτοῦτος πάει στό μαγαζί, ἐκεῖνος πάει στὸν κάμπο,

ψηλώνει ὁ χτίστης ἐκκλησιά, πανὶ ἀπλώνει ὁ ναύτης,
καὶ στό σκολειὸν ὁ μαθητὴς συλλογισμένος πάει.

Χτυπᾷ κουδούνι, μπαίνουνε στὴν τάξη του ὁ καθένας.
Μπαίνει κι ἡ Πρώτη ἢ ἄταχτη κι ἡ Τρίτη πού διαβάζει,
μπαίνει κι ἡ Πέμπτη ἀμίλητη, ἡ τάξη τοῦ Εὐαγόρα.

–Παρόντες ὅλοι;

–Κύριε, ὁ Εὐαγόρας λείπει.

–Παρόντες, λέει ὁ δάσκαλος· καὶ μέ φωνή πού τρέμει:

–Σήκω, Εὐαγόρα, νά μᾶς πεῖς ἐλληνικὴ ἱστορία.

Ὁ δίπλα, ὁ πίσω, ὁ μπροστά, βουβοὶ καὶ δακρυσμένοι,

ἀναρωτιοῦνται στὴν ἀρχή, ὥσπου ἡ σιωπὴ τοὺς κάμνει

νά πέσουν μ' ἀναφιλητὰ ἐτοῦτοι κι ὅλη ἡ τάξη.

–Παλληκαρίδη, ἄριστα, Βαγόρα, πάντα πρῶτος,

στοὺς πρῶτους πρῶτος, ἄγγελε πατρίδας δοξασμένης,

σύ μέχρι χθές τῆς μάνας σου ἐλπίδα κι ἀποκούμπι,

καὶ τοῦ σχολειοῦ μας σήμερα, Δευτέρα Παρουσία.

Τά 'πε κι ἀπλώθηκε σιωπὴ πᾶ στά κλαμμένα νιάτα,

πού μπρούμυτα γεμίζανε τῆς τάξης τά θρανία,

ἔξω ἀπ' ἐκεῖνο τ' ἀδειανό, παντοτινὰ γεμάτο.

Αὐτό τό ἀριστούργημα περιεχόταν στό παλιό – πρό τοῦ 2006- βιβλίο Γλώσσας τῆς Στ' Δημοτικοῦ, στό γ' τεῦχος. Δέν ἄρесе στά κνώδαλα τοῦ πολυπολιτισμοῦ, στοὺς προσκυνημένους νενέκους τοῦ Παιδαγωγικοῦ Ἰνστιτούτου, τό ἔκριναν προφανῶς ὡς ἐθνικιστικό!

Γιὰ ἥρωες θά μιλάμε τώρα; Αὐτὰ εἶναι παρωχημένα, στερεότυπα. Αἵματα, κόκκαλα καὶ θάνατοι γιὰ τὴν Πατρίδα, τρομάζουν τὰ παιδιά – ἔτσι μοῦ εἶπε κάποιος ἀνεπρόκοπος κάποτε, ὅταν ἀντίκρισε τὰ καμμιὰ 15αριὰ κάδρα ἡρώων πού ἔχω ἀναρτημένα πάντοτε στὴν τάξη μου!

Ἐνῶ οἱ «συνταγὲς μαγειρικῆς» καὶ οἱ λοιπὲς ἀνοησίες ... τὰ γαληνεύουν. Καὶ καταντήσαμε νά

διδάσκουμε στην Στ' Δημοτικού τόν ήρωισμό μέσω ενός κειμένου με τίτλο «ή... Σόνια ή γάτα»!

Άχ, δυστυχισμένη πατρίδα! «Τήν Ελλάδα θέλομεν κι ἄς τρώγωμεν πέτρες», ἔγραφε κάποτε στους τοίχους τῶν σπιτιῶν ἡ ἀδάμαστη ἐκείνη γενιά τῶν Ἑλλήνων τῆς Κύπρου.

Σήμερα «τρώγωμεν» τήν Ελλάδα... «δειλοί, μοιραῖοι κι ἄβουλοι ἀντάμα» (Κ. Βαρνάλης), παρακολουθοῦμε τόν ἐξισλαμισμό της!! Τζαμιά στην Ἀθήνα, Ἰσλαμικές Σπουδές στην Θεολογική Σχολή τοῦ ΑΠΘ καί βλάσφημα βιβλία θρησκευτικῶν, ὀρδές μουσουλμάνων λαθρομεταναστῶν σ' ὅλη τήν Ελλάδα, γιατί ἔτσι ἀποφάσισε ὅλο αὐτό τό νεοταξικό συνονθύλευμα πού μᾶς κυβερνᾷ.

Ἀκυρώθηκε πιά ἡ Ἐπανάσταση τοῦ '21. Νά πᾶμε ὅλοι μας στους τάφους τῶν ἡρώων μας, νά κλάψουμε πικρά καί νά βροντοφωνάξουμε: «Σήκω Εὐαγόρα, σήκω Γρηγόρη, σήκω Παῦλε, σήκω Μάρκο καί Κωνσταντῖνε καί Νικηφόρε καί Λεωνίδα, νά μᾶς πεῖτε ἐλληνική ἱστορία...».

Και πρὸς τους Τούρκους εἰσβολείς τους ωραίους στίχους του Κ. Μόντη:

**«Κι αὐτή ἡ σελήνη ἡ ματωμένη καὶ μισή /
που μας τὴν κουβαλήσατε! /
Αλήθεια πέστε μου μετρήσατε /
πόσοι ἄλλοι πέρασαν ἀπὸ το νησί /
πρὶν ἀπὸ εσᾶς πανίσχυροὶ κ' ἐπιφανεῖς /
κι οὔτε δείγμα καν δὲν ἔμεινε κανεῖς;».**

02.04.2021

Πηγή: www.antibaro.gr/